

[Poul Dam.]
gens stilling for et par år siden. Det kunne jo være, at der var sket noget. Det kunne jo være, at man af begivenhederne i de forløbne to år var blevet klar over, at den panikreaktion, der gav sig udslag i, at man stemte ikke imod 18 års valgretsalderen, men imod ungdommen som helhed og ungdommens optræden, var forhastet, og at man ikke ved den gavnede samarbejdet og forståelsen mellem generationerne. Vi ønsker stadig at gå ind for 18 år. 18 år er rigtigt og rimeligt, det er i overensstemmelse med behovene for en politisk skoling af ungdommen for at fremme ungdommens interesse, også for at fremme ungdommens følelse af solidaritet med det øvrige samfund, og vi agter ikke at gå bort fra dette synspunkt, fordi man nu mener, at man vil gå det langsomme skridt at indføre 20 års valgretsalder i 1975-76.

Hvis man vedtager dette lovforslag, har man herved sanktioneret, at tanken om 18 års valgretsalder skal skydes ud i en højst uvis fremtid. Hvis dette forslag om de 20 år bliver vedtaget her og ved en folkeafstemning, er der selvsagt ingen mulighed for at komme ned på 18 år, før man dog har brugt de 20 år ved ét folketingsvalg. Det kan man ikke lave om undervejs. Lovforslaget her er for mig at se et forsøg på for en række år frem at binde folketinget og befolkningen til ikke at give ungdommen valgret. Derfor kan vi ikke gå ind for det, men vil ved anden behandling stille ændringsforslag om 18 år.

Hanne Reintoft: Regeringens fremgangsmåde til gennemførelse af en lavere valgretsalder afslører jo lidt af den manipulation med vælgerne, som det åbenbart er nødvendigt at foretage, hvis regeringens politik skal gennemføres. Fremgangsmåden nu og den i 1969 er helt forskellige. Dengang vedtog folketinget først 18 års valgretsalder, hvorefter forslaget blev sendt direkte ud til en selvstændig folkeafstemning. Folkeafstemningens massive nej til 18 års valgretsalder i 1969 var vel nok et udtryk for den frygt, man gejlede op i borgerlige kredse for ungdommens politiske aktivitet. Man frygter vel denne aktivitet, fordi den er rettet mod det bestående samfund og den borgerlige politik. En lang række ungdomsbe-

vægelser beskæftiger sig med et stigende antal politiske emner, ganske klart til stor irritation for de politikere, der mener at have monopol på at vide noget om politik. Den borgerlige presse støtter jo kampagnen mod 18 års valgretsalderen ved at prøve at skabe en kunstig generationskløft, som slet ikke findes i virkeligheden. Pressen ynder jo at vise billeder af demonstranter i slagsmål mod politiet og glemmer tit at fortælle om demonstrationens mål og hovedforløb. Omtalen af visse unges mere eller mindre besynderlige adfærdsformer får et urimeligt stort omfang, der i høj grad medvirker til en fordrejning af ungdommens virkelige problemer. Betydelig mere interessant ville det jo være, hvis pressen beskæftigede sig med ungdommens katastrofale boligproblemer, med dens manglende indflydelse på løsningsen af dens egne problemer.

Vedtagelsen af dette lovforslag, som jeg også finder er noget besynderligt, løser altså ikke problemerne. For det første får de 20-årige ikke valgret ved det førstkommande valg, og hele fremgangsmåden ved nedsættelse af valgretsalderen kommer til at fremstå nærmest som en hån mod ungdommen. Den borgerlige presse og de borgerlige partiers identifikation af ungdommen med nogle få asociale mennesker, med hele den urimelige barnagtiggørelse af ungdommen, der finder sted daglig, og forsøget på at skabe den generationskløft, jeg taler om, tjener jo bare til en vildledning af hele befolkningen for at tilsøre de virkelige modsætninger, der er i samfundet.

Når jeg snakker længe om dette her, er det, fordi vi ser det som vores opgave så vidt muligt at forsvare ungdommens interesser og styrke den aktivitet, der er i gang i ungdommen for at skabe bedre sociale, økonomiske og uddannelsesmæssige forhold, en aktivitet, der bør styrkes og ikke bekæmpes. Der opstår ikke ved den noget modsætningsforhold til andre generationer, men derimod til visse grupper i samfundet, som ikke er interesseret i politisk aktivitet. Ungdommens modenhed — det ved vi fra mange, mange andre sider — afhænger af den tillid, man viser den, og får ungdommen ingen medindflydelse, kan vi heller ikke komme og forlange ansvarsfølelse. Også i borgerlige kredse udtrykker man bekymring over denne melding sig ud af samfundet,